

Brjeska Dóra

Szerintem vannak csodák

De neked is tenned kell értük

2015

Bevezetés

Ajánlom ezt a könyvet valakinek, aki már egy másik, sokkal békésebb helyről vigyáz ránk és segít nekünk.

Így kezdődik egy nagyon hosszú történet...

Milyen rákosnak lenni? Furcsa! Maga a szó annyira negatív. Ha az orvos mondja, hogy rákos vagy, olyan mintha egy sötét szobába löknének be, ahol nem látod a fényt. Nekünk, betegeknek ez a szó annyit jelent, hogy mostantól minden percben az életünkért harcolunk. Mit jelent, amikor egy rákos családtagja leszel? Az is furcsa! Egyszerre megdöbbentő, fájdalmas, érthetetlen, és legfőképp ijesztő. Igen, ilyen rákosnak lenni, mert a rák mindenki számára egyenlő a halállal. Mindenki fél tőle, fél attól, aki rákos, mert kellemetlen. Bizony ám, kellemetlenek vagyunk, pedig nem kellene, mert ma már az orvostudományak köszönhetően nagyon sokan meggyógyulunk, vagy legalábbis még jó pár évig boldogan élhetjük az életünket azokkal, akik szeretnek, és akiket mi szeretünk.

Az én fejemben ez olyan, mint egy utazás. Amikor kimondják, hogy rák, akkor valahogy hirtelen agyon csap az egész. Minden pillanat erről fog szólni, nem lehet tőle szabadulni, és valahogy úgy érzem nem is kell. Nem tehetünk úgy, mintha semmi nem történe, hiszen minden megváltozik. Ez

az a pont, ahonnan már soha nem térünk vissza az előző életünkhöz, mert az a szó, rák, minden pillanatban jelen lesz. Vannak időszakok, amikor halkabban, vannak, amikor hangosabban, de mindig ott lesz. Az a pillanat, amikor kimondják, az az, amikor el kell indulnunk egy úton. És csak két lehetőségünk van. Megtehetjük, hogy engedjük a szónak, hogy lezsibbasszon, hogy maga alá gyűrjön és eltemessen, de van egy másik lehetőségünk is. Mégpedig, hogy nem hagyjuk magunkat, hogy élni akarunk, és nem engedjük, hogy a társadalom, ez a szörnyű társadalom ideje korán eltemessen. Én ez utóbbit ajánlom. Nekem eddig bejött. Nem tudhatjuk, hogy mennyi időnk van hátra, de ami még van, azt élnünk kell. Jókedvűen, boldogan. És igen, a rák kapja bel!

Ez a történet nem az én rákossal kezdődött. Ez annál egy sokkal régebbi mese valakiről, aki küzdött, amíg csak a lelke bírta. Most én is azt teszem, és őszinte leszek, rengeteget tanultam az utóbbi években, amiket senkinek nem kívánok.

Ez volt életem legnehezebb három éve, én legalábbis így emlékszem rá. Persze rengeteg tapasztalatot is gyűjtöttem a rákról, és annak testi, lelki terheiről, amiknek most nagy hasznát veszem. Igen, ez a három év tanított meg arra, hogy tudjam, hogyan kell kezelnem azt, ami rám várt, hogy tudjam, mit kell tennem.

A legtöbb embernek fogalma sincs arról, hogy a rák mit jelent, csak sejtik, hogy amit a filmekben látnak, annak köze lehet a valósághoz. Fogalmuk sincs, mikor mit kell tenni, mi hogyan működik, vagy mivel mi jár együtt. Én sem tudtam. Egészen addig a napig, amíg nem kellett az asztalra csapnom, és elindulnom egy úton, aminek nem engedhettem, hogy rövid vége legyen. Meg kellett tanulnom mindent, ami a betegséghez kapcsolódik, és rengeteg dolgot kellett kitapasztalnom, hogy én magam valóban segíthessek. És igen, ez az, ami most rajtam is segít.

Bár a történet nem velem kezdődik, a könyv az én betegségemből született. Majdnem két évvel ezelőtt, 2013 egy szörnyen szomorú, szürke, megállás nélkül esős októberi napján derült ki, hogy mellrákom van. Aztán egy héttel később, hogy ennek a dolognak már több áttéte is van más szervekben, így azonnal átléptünk a négyes stádium fantasztikus világába. Hát én nem mondom, hogy egyáltalán nem lepődtem meg, de tényleg kezdem azt hinni, hogy ebben a családban már egy egyszerű influenzát nem is lehet összeszedni. Mindegy is. Azt mondják az ilyesmi már igazából gyógyíthatatlan... de azért én mindent megteszek azért, hogy minél tovább élhessek. Úgy igazán.

Ilyen az élet

2014.01.02

A három éves küzdelmünk nyáron ért véget. Álmomban sem gondoltam volna, hogy pár hónappal később én ülök ugyanannak a szobának az apró székén ahol a betegek szoktak. Bizony, átkerültem a másik oldalra.

Érdekes volt, három évvel ezelőtt attól a szótól, hogy rák (jó persze a dokik finomabban fogalmazznak) szinte sokkot kaptunk, most valahogy olyan természetesnek tűnt. Azt hiszem azért, mert eljutottam odáig, hogy ez a betegség sok újat nem tud mutatni, szóval pontosan tudom, mi mivel jár, nem ijedtem meg annyira, mint amikor még újdonság volt.

Elmentem a csomómmal az orvosunkhoz, másnap mintát vettek, és amikor a tényleg nagyon kedves doki a hatalmas tűjével azt mondta ez bizony rosszindulatú, én mosolyogtam és megköszöntem... hihetetlen nyugalommal... Talán ha azt mondta volna, hogy semmi gond, jobban meglepődöm.

